

Sygn. akt III AUa 1390/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

SSA Anna Rodak (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2017 r. w Ł.

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o emeryturę

na skutek apelacji J. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 8 września 2016 r. sygn. akt VI U 555/16

1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego

i przyznaje J. P. prawo do emerytury od dnia 24 kwietnia 2016 r.;

2. ustala, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. na rzecz J. P. kwotę 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt III AUa1390/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmawiającej skarżącemu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Powyższy wyrok został poprzedzony następującymi ustaleniami faktycznymi:

J. P. złożył w dniu (...) ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy.

Odwołujący w okresie od 20 lipca 1976 r. do 29 stycznia 1978 r. i od 11 lutego 1980 r. do 30 września 1986 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) 1905r. (...) w Ż. na stanowisku ślusarza remontowego i mechanika urządzeń cieplno-mechanicznych.

Od 20 lipca 1976 r. do 30 lipca 1977 r. wnioskodawca został zatrudniony na staż wstępny w Wydziale Przędzalni (...). Wykonywał pracę na terenie Przędzalni i Tkalni oraz elektrociepłowni (...). Pracował przy remoncie i konserwacji silników elektrycznych. Od dnia 26 września 1977 r. został przeniesiony do Oddziału Elektrycznego na stanowisko ślusarza – mechanika. Nadal do zakresu obowiązków wnioskodawcy należały naprawy silników elektrycznych urządzeń zakładowych.

W okresie od 30 stycznia 1978 r. do 16 stycznia 1980 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po wojsku został ponownie zatrudniony na dotychczasowym stanowisku ślusarza remontowego w warsztacie elektrycznym. W marcu 1981 r. odwołujący został przeniesiony do Wydziału Elektrociepłowni na stanowisko mechanika urządzeń cieplno-mechanicznych. W Elektrociepłowni znajdowały się kotły parowe na potrzeby zakładu oraz turbina wytwarzająca energię elektryczną zasilającą zakład, inne zakłady oraz osiedla na terenie miasta. Do zakresu obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie prac remontowych przy urządzeniach elektrycznych, urządzeniach kotłowych: silników elektrycznych, pomp, turbin, przekładni, części elementów kotła. Prace remontowe wykonywał w warsztacie na terenie Elektrociepłowni. Następnie montował naprawione części.

W okresie od 1 października 1986 r. do 30 czerwca 1987 r. wnioskodawca pracował w Zakładach (...) w Likwidacji w Ż., w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu. Następnie od 1 lipca 1987 r. do 18 września 1993 r. pracował w Zakładach (...) S.A. w pełnym wymiarze czasu pracy jako mechanik urządzeń przemysłowych i mechanik urządzeń cieplno-mechanicznych.

Odwołujący od 19 września 1993 r. do 14 lipca 1997 r. pracował w Zakładach (...) S.A. na stanowisku mechanika urządzeń cieplno-mechanicznych. Praca polegała na remontach, konserwacji pomp, silników napędowych, transporterów żużlowych, pokładów rusztów. Od 15 lipca 1997 r. do 31 stycznia 2000 r. pracował w (...) S.A. w Ż. na stanowisku zaopatrzeniowca i inspektora do spraw bhp.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS, dokumentów z akt osobowych, zeznań wnioskodawcy oraz świadka W..

Sąd I instancji wskazał, iż spór w niniejszej sprawie dotyczył charakteru pracy wnioskodawcy wykonywanej w Zakładach (...) 1905r. (...) w Ż. na stanowisku ślusarza remontowego i mechanika urządzeń cieplno-mechanicznych od 20 lipca 1976 r. do 29 stycznia 1978 r. i od 11 lutego 1980 r. do 30 września 1986 r. z przerwą na odbywanie zasadniczej służby wojskowej, w Zakładach (...) S.A. od 1 lipca 1987 r. do 18 września 1993 r., od 19 września 1993 r. do 14 lipca 1997 r.

Sąd wskazał, że postępowanie dowodowe przeprowadzone na podstawie dokumentów z akt osobowych, zeznań wnioskodawcy i świadka W. D. wykazało, że odwołujący od 20 lipca 1976 r. do 29 stycznia 1978 r. i od 11 lutego 1980 r. do marca 1981 r. pracował przy naprawach i konserwacji urządzeń elektrycznych. Część pracy wykonywał na Wydziałach Przędzalni i Tkalni, część w elektrociepłowni (...). Natomiast po wojsku przez pół roku pracował w wydziale elektrycznym i od marca 1981 r. został przeniesiony do elektrociepłowni na stanowisko mechanika urządzeń cieplno-mechanicznych. Naprawiał kotły parowe, urządzenia elektryczne w kotłach oraz turbiny, transportery żużłowe, pokłady rusztów. Pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych na stanowiskach ślusarza remontowego oraz mechanika urządzeń cieplno-mechanicznych, umieszczając je w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r., w wykazie A, dział II „w Energetyce” tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych w zw. z działem XIV poz. 25 „bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”. W ocenie Sądu wnioskodawca od 20 lipca 1976 r. do 29 stycznia 1978 r. i od 11 lutego 1980 r. do 30 września 1986 r. wykonywał bieżącą konserwację agregatów i urządzeń na wydziałach produkcyjnych przy obróbce surowców

włókienniczych i ich przędzeniu zgodnie z działem VII poz. 1 cyt. rozporządzenia, ale pracy tej nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Część prac wykonywał w warsztacie a nie tylko przy maszynach na oddziałach bezpośrednio zajmujących się tkaniem i przędzeniem. W Zakładach (...) S.A. w okresie zatrudnienia od 1 lipca 1987 r. do 18 września 1993 r., od 19 września 1993 r. do 14 lipca 1997 r. wnioskodawca pracował przy naprawie urządzeń elektrycznych kotłów parowych i turbiny w elektrociepłowni, nie były to jednak prace w branży energetycznej ale w przemyśle lekkim. Zatem nie można zakwalifikować ich do działu energetycznego. Praca na stanowisku mechanika urządzeń ciepłno-mechanicznych nie była związana z pracami przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu ani też przy naprawie i konserwacji urządzeń bezpośrednio na oddziałach będących w ruchu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne.

Powołując się na treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) Sąd wskazał, iż prawo do emerytury mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ust. 4 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. osiągnął: co najmniej 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, tj. 25 lat. W świetle § 2 ust. 2 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Przy ustalaniu długości wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uwzględnia się tylko te okresy, wskazane w świadectwie pracy, w których praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, LEX nr 14630).

Sąd I instancji podniósł, iż emerytura z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach przysługuje w związku z wykonywaniem konkretnego zatrudnienia na stanowiskach ujętych w odpowiednich działach wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. Osoba taka, wykonująca pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnęła wiek 60 lat (dla mężczyzn), oraz ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym 15 lat w szczególnych warunkach. Dla oceny, czy pracownik wykonywał pracę w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 r., III AUa 1797/11, LEX nr 1130404).

Sąd zauważył, że pracodawca wystawiając wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych, za sporne okresy, niezasadnie zakwalifikował je do rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r., w wykazie A, dział II „w Energetyce” tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych w zw. z działem XIV poz. 25 „bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”.. Odwołujący nie pracował w branży energetycznej ale w przedsiębiorstwach zaliczanych do przemysłu lekkiego zgodnie z działem VII poz. 1 „ obróbka surowców włókienniczych i ich przędzenie” . Zatem prace wykonywane przy naprawach silników elektrycznych i urządzeń elektrycznych w elektrociepłowni nie są zaliczane do prac w branży energetycznej ani też do prac przy konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie a więc prace przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu.

Wobec powyższego na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. Sąd odwołanie oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł J. P. zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania- art. 233 § 1 kpc:

- poprzez dokonanie dowolnych ustaleń, nie znajdujących potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, polegających na przyjęciu, że skarżący:

- w okresie od 11 lutego 1980 r. do 30.09.1986 r. wykonywał bieżącą konserwację agregatów i urządzeń na wydziałach produkcyjnych przy obróbce surowców i ich przędzeniu , w sytuacji gdy świadectwo pracy wykonywanej w szczególnych warunkach oraz zeznań świadka W. D. i wnioskodawcy wynika, że skarżący w okresie co najmniej od marca 1981 r. do 14 lipca 1997 r. pracował w Elektrociepłowni wykonując prace polegające na remoncie i bieżącej konserwacji oraz utrzymaniu w ruchu maszyn elektrociepłowni i kotłowni;

- w okresie od 20.07. 1976 r. do 29.01.1978 r. i od 11.02.1980 r. do 30.09.1986 r. skarżący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, podczas gdy ze świadectw pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz zeznań świadka W. D. i wnioskodawcy, wynika, że skarżący pracował wykonywał w pierwszym z tych okresów , pracę ślusarza mechanika stale i bezpośrednio na oddziale będącym w ruchu (Szwalnia , Przędzalnia) i w elektrociepłowni (...), a w drugim okresie co najmniej od marca 1981 r. – pracę w Elektrociepłowni zasilającej zakład pracy i okoliczne osiedla, polegające na remoncie, bieżącej konserwacji oraz utrzymaniu w ruchu maszyn elektrociepłowni i kotłowni;

- poprzez pominięcie, że Zakłady (...) w Ż. w likwidacji były przedsiębiorstwem wielozakładowym, którego zakładem była Elektrociepłownia, a wcześniej elektrownia (...), a co za tym idzie nie dokonanie ustalenia, że skarżący w latach 1981-1997 z wyjątkiem okresu od 1.10.1986 r. do 30.06.1987 r. kiedy pracował w wymiarze 3/4 etatu, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych, charakterystyczną dla D. (...), polegającą na bieżącej konserwacji i naprawie urządzeń na oddziałach będących w ruchu, zajmujących się obróbką surowców włókienniczych i ich przędzeniem;

- naruszenia prawa materialnego – art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek określonych w tym przepisie, do przyznania prawa do emerytury.

W konkluzji powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną uprawnienia wnioskodawcy do dochodzonej emerytury stanowi przepis art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy w ilości co najmniej 25 lat.

Ponadto powyższa emerytura przysługuje ubezpieczonym w przypadku nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy, w razie bycia pracownikiem.

Dalsze kwestie związane z wiekiem emerytalnym, rodzajem prac lub stanowisk oraz warunkami nabycia prawa do emerytury ustala się na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudniony w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornie ubezpieczony urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku i na dzień 1.010.1999 r. udowodnił staż sumaryczny w wymiarze 25 lat, obecnie nie pracuje i nie jest członkiem OFE.

W związku z tym wnioskodawca spełnia większość wyżej wymienionych przesłanek, poza brakującym - a zarazem spornym - okresem pracy w warunkach szczególnych.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się w istocie do prawidłowej wykładni prawa materialnego odnośnie kwalifikacji prawnej spornych okresów do okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze .

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji dokonując oceny w tym zakresie, istotne znaczenie ma nie tylko rodzaj powierzonych prac, ale także branża, w której praca na wskazanych stanowiskach jest wykonywana.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013 r. (I UK 172/13), w którym analogicznie jak w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r. (II UK 21/10, LEX nr 619638) stwierdzono, że w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym. (patrz także – (...) 20/09, (...) 24/09, (...) 174/10, (...) 166/11). Nie jest to jednak reguła bezwzględna, ponieważ dopuszcza się możliwość uznania pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach także w sytuacji, gdy zakład zatrudniający ubezpieczonego nie należy do określonej branży - według nomenklatury przyjętej w rozporządzeniu, ale wykonuje zadania całkowicie odpowiadające branżowej specyfice (zob. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 2014 r., I UK 337/13, LEX nr 1458817, z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 314/13, OSNP 2015 Nr 5, poz. 66, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 stycznia 2016 r. ,III AUa 900/15, (...)).

Taka natomiast sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony, nie zaliczył zajmowanego przez ubezpieczonego stanowiska pracy wykonywanej w Elektrociepłowni na stanowisku mechanika urządzeń ciepłno-mechanicznych do pracy w wymienionej w dziale II pkt 1 ppkt. 36 załącznika nr 1 do zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz. MG z dnia 3 .08.1987 r.), czy też do prac przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, o których mowa w Wykazie A Dziale II , stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U.Nr 8, poz. 43).

Bezsporne w sprawie jest , że wnioskodawca w marcu 1981 r. został przeniesiony do Wydziału Elektrociepłowni na stanowisko mechanika urządzeń przemysłowych, a następnie mechanika urządzeń ciepłno-mechanicznych. Do zakresu obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie prac remontowych przy urządzeniach elektrycznych,

urządzeń kotłowych: silników elektrycznych, pomp, turbin, przekładni, części elementów kotła. Prace remontowe wykonywał w warsztacie na terenie Elektrociepłowni. Opisaną powyżej pracę wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy do 30 września 1986 r., a następnie od 1 lipca 1987 r. do 14 lipca 1997 r. Elektrociepłownia produkowała ciepło i energię elektryczną nie tylko na potrzeby zakładu, ale również na potrzeby innych zakładów i osiedli mieszkaniowych znajdujących się na terenie miasta i do nich je przesyłała.

Skoro, jak wynika z powyższego Elektrociepłownia, w której swoje obowiązki pracownicze wykonywał wnioskodawca, zajmowała się nie tylko wytwarzaniem ciepła i energii elektrycznej, na potrzeby zakładu, ale wytwarzała je również na potrzeby miasta, brak jest w ocenie Sądu Apelacyjnego podstaw do różnicowania w zakresie uciążliwości i szkodliwości dla zdrowia, prac wykonywanych przez ubezpieczonego, od prac wykonywanych na takich samych stanowiskach w zakładzie podlegającym pod resort (...).

W sposób nieuprawniony, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uznał również, iż brak jest podstaw, do zaliczenia ubezpieczonemu do stażu szczególnego okresów pracy na stanowisku ślusarza remontowego w Wydziale Przędzalni (...), czy później w Wydziale Elektrycznym jako pracy wymienionej w Działem XIV poz. 25 „bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” wyżej powołanego rozporządzenia. a więc prace przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu. Jak wynika bowiem zarówno z zeznań wnioskodawcy jak i świadka W. D. ubezpieczony w ramach swoich obowiązków zajmował się remontem i konserwacją silników elektrycznych maszyn i urządzeń znajdujących się na Wydziałach Tkalni i Przędzalni tj. wydziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w Wykazie. Ubezpieczony naprawiał i konserwował urządzenia w miejscu ich usytuowania, czyli bezpośrednio na tych Wydziałach, przy maszynach będących w ruchu. Jeżeli np. silnik wymagał gruntownej naprawy, wykonywała ją firma zewnętrzna.

W tych okolicznościach, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, uznać należy, iż w okresach zatrudnienia na stanowisku ślusarza remontowego: od 20 lipca 1976 r. do 29 stycznia 1978 r. i od 11 lutego 1980 r. ,ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o której mowa w Wykazie A Dziale XIV poz. 25 powołanego wyżej rozporządzenia.

Nadto jak wynika z materiału sprawy, ubezpieczony w okresie kiedy wykonywał pracę ślusarza remontowego, został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Służbę tą odbywał w okresie od 30 stycznia 1978 r. do 16 stycznia 1980 r., a od dnia 11 lutego 1980 r. ponownie podjął pracę na poprzednim stanowisku.

W tych okolicznościach konsekwencją uznania, iż ubezpieczony, pracując na stanowisku ślusarza remontowego, wykonywał pracę w warunkach szczególnych, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, okres służby wojskowej powinien być mu zaliczony do stażu szczególnego (patrz między innymi wyrok SN z dnia 5 sierpnia 2014 r. I UK 442/13 Legalis nr 998617).

W konkluzji powyższych rozważań , Sąd Apelacyjny uznał, iż J. P. spełnił wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 184 ustawy emerytalnej, co mając na uwadze zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznał apelującemu prawo do dochodzonego świadczenia od dnia 24 kwietnia 2016 r. tj. od ukończenia przez niego 60 lat.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu za II instancję , Sąd orzekł, na podstawie art. 98 kpc, ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego, na podstawie § 9 ust. 2 w zw z § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 5.11.2015 r.).